

BIBΛΙΟ

Στέφανος Δάνδολος
«Ιστορία χωρίς όνομα»
εκδ. Ψυχογιός, σελ. 344

Κλείνοντας το μάτι στο δικό της «Παραμύθι χωρίς όνομα» και αποτιώντας φόρο τιμής «στον εύθραυστο ψυχισμό της σπουδαιότερης Ελληνίδας συγγραφέως του εικοστού αιώνα», ο Στέφανος Δάνδολος «ξαναγράφει» την ιστορία της εμμένοντας στην πιο δύσκολή της εποχή. Ιούνιος 1908 και η Πηνελόπη Δέλτα βρίσκεται σε ένα σανατόριο στα περίχωρα της Βιέννης. Προσπαθώντας να ξεχάσει τον ρημαγμένο γάμο της και την ερωτική παραφορά της για τον Ιώνα Δραγούμη. «Το ξέρω πως είμαι τρελή, μα η αγάπη κάποιον τρελαίνει...». Πυξίδα του τα συγκλονιστικά της ημερολόγια. Επειδή η ζωή κάποιων ανθρώπων ήταν και παραμένει μυθιστορηματική.

Ισμήνη Καπάντα
«Αστική οικία στο Χαλάνδρι»,
εκδ. Ικαρος, σελ. 304
Τατιάνα Αβέρωφ
«Εγκλημα στον Παράδεισο»
εκδ. Μεταίχμιο σελ. 272

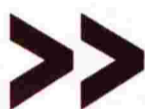

Κανείς δεν αντιστέκεται πια σε ένα καλό αστυνομικό μυθιστόρημα. Το αποδεικνύουν εμπράκτως δύο κυρίες που υπηρέτησαν με συνέπεια το ιστορικό και το κοινωνικό μυθιστόρημα, υπογράφοντας καινούργια βιβλία - εκπλήξεις. Η Ισμήνη Καπάντα με την «Αστική οικία στο Χαλάνδρι», που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Ικαρος και επιχειρεί μια ανατομία στην εποχή της ευμάρειας και στην εικονική πραγματικότητα που βιώσαμε - υπάρχει βέβαια και το μυστήριο του φόνου του Αρναούτη στο Χαλάνδρι. Και η Τατιάνα Αβέρωφ με το «Εγκλημα στον Παράδεισο», που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Μεταίχμιο, όπου με επίκεντρο τον μυστηριώδη θάνατο του δημάρχου Κωλέτη, αποκαλύπτονται τα μυστικά και τα ψέματα μιας περιοχής.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η τοσοδούλα από τους Αγίους Σαράντα και ο πρωτόγονος... κυνηγός

Με παπαδιαμαντικό ήθος και ύφος ο συγγραφέας στις δύο νουβέλες του

Της
Ελένης
Γκίκα

«Και σάμπως ο Ω'μ να ήταν δυο άνθρωποι χωρισμένοι μέσα στη σπιλιά, ένας από σάρκα κι ένας πλασμένος από σκιά... Ήταν ο Ω'μ εκείνος που 'τρωγε κι εκείνο που τρωγόταν».

Αυτό ακριβώς κάνει ο Μιχάλης Μακρόπουλος με παπαδιαμαντικό ήθος και ύφος στις δύο νουβέλες του «Τσότσηγια & Ω'μ».

Στην «Τσότσηγια», για να αντιμετωπίσει τη βία και την ερημιά μια φοβισμένη γυναίκα από τους Αγίους Σαράντα, παντρεύεται σχεδόν με τη βία και γεννά ένα κοριτσάκι τόσο δα. Την τοσοδούλα της, που κρύβει από τα βέβηλα μάτια των πάντων και περιφέρει σαν το «κοριτσάκι με τα σπέρτα» ή εκείνο το κοριτσάκι της ντοστογιεφσκικής «Χριστουγεννιάτικης ιστορίας» στο άγνωστο και την παγωνιά.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ

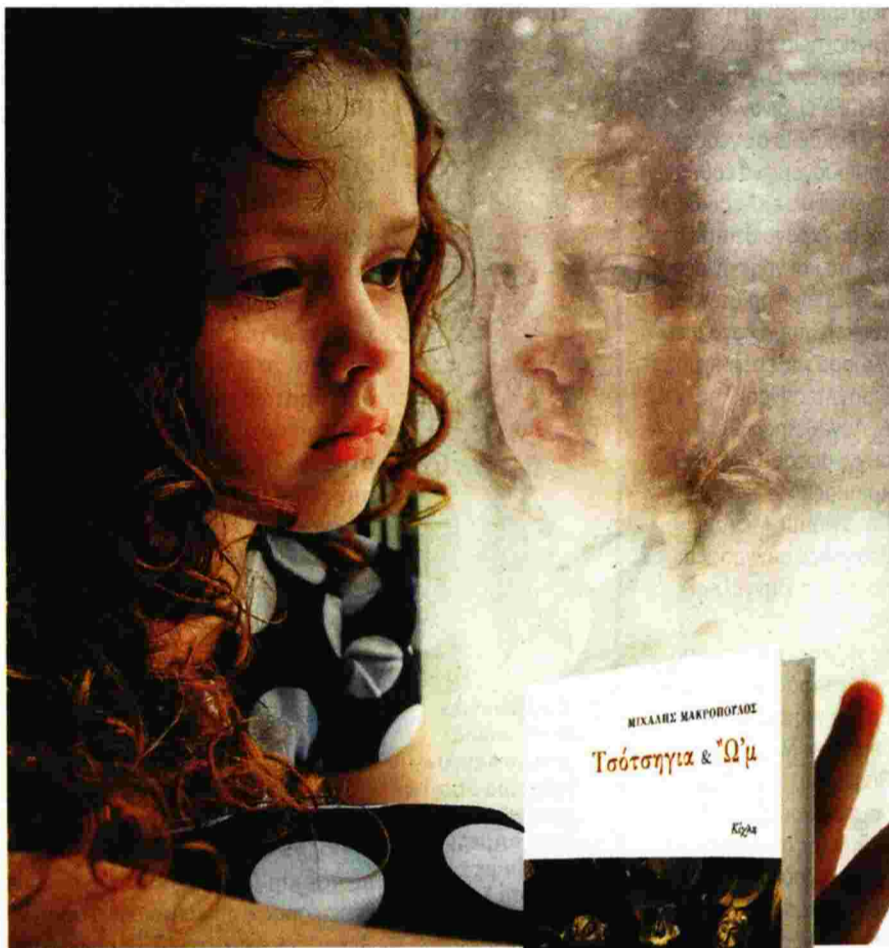
Ο «Ω'μ», η δεύτερη νουβέλα, είναι βγαλμένη από τα βάθη του μύθου. Τότε που ο άνθρωπος αναζητούσε τα όριά του και κυνηγούσε σχεδόν μόνος του για τα προς το ζην, στο πουθενά.

Το σπασμένο πόδι του κυνηγού ήταν η αιτία που απόμεινε πίσω όταν έφυγαν οι σύντροφοί του. Μια βαθιά υπαρξιακή και φιλοσοφική αλληγορία, όπου με τα εντελώς απαραίτητα ο πρωτόγονος άνθρωπος ανακαλύπτει τα βασικά. Τη θνητότητά του: «Τους είχε κάνει ανθρώπους η γνώση του θανάτου».

Τη δύναμη να ορίσει την ύπαρξή του: «Δίνοντας δύναμη στ' όνομά του, έπαιρνε δύναμη ο ίδιος για να ζήσει».

Μάνος Κοντολέων,
«Ζήσε όπως
ο Δον Κιχώτης»,
«Το βιβλίο της
ζωής του μεγάλου
Γαργαντούα»,
εικονογράφηση:
Βαγγέλης Παυλίδης,
εκδ. Πατάκη

Μιχάλης Μακρόπουλος
«Τσότσηγια & Ω'μ»,
εκδ. Κίχλη, σελ. 144

Το όνομά του ήταν αυτός, και με το που το φώναζε μπορούσε πια να αναμετρηθεί με την έρημη σπιλιά, με τον κρύο χειμώνα».

Την Τέχνη που σώζει, ταυτόχρονα με την επιβίωση: «Όποτε έβρισκε λίγη δύναμη ή άμα δεν άντεχε πια τούτη τη μοναξιά πριν από τον θάνατο, ο Ω'μ έπαιρνε ένα κάρβουνο κι έφτιαχνε στους γύρω βράχους, ανάλογα, πότε έναν κυνηγό και ζώα γύρω του που κάποια είχαν ακόντια μπηγμένα στη σάρκα τους, και πότε κείνο τον άνθρωπο στ' όνειρό του, που είχε ανθρώπινο κορμί με κεφάλι ελαφιού ή αίγαγρου, και σαν να ιστορούσε έτσι με τρόπο

μυστικό τη ζωή του τώρα στα στερνά». Ο Ω'μ μάς μιεί στα βασικά και αρχετυπικά. Με μια γλώσσα δωρική, αδρή και σκληρή, ποιητική, «σπλαχνική» και αναστάσιμη τελικά.

Ο Δον Κιχώτης συναντά τον μεγάλο Γαργαντούα

Ξαναγράφοντας έχουμε ευκαιρία να διαβάσουμε ή να ξαναδιαβάσουμε τους κλασικούς. Κάπως έτσι θα πρέπει να σκέφτηκε ο Μάνος Κοντολέων, αναβιώνοντας ό,τι αγάπησε και αποδίδοντάς το στα καθ' ημάς. «Ζήσε όπως ο Δον Κιχώτης» είναι το πρώτο βιβλίο για σύγχρονους... Δον Κιχώτες, και «Το βιβλίο της ζωής του μεγάλου Γαργαντούα» είναι το δεύτερο αυτής της σειράς. Μέσα από εικονογράφηση του Βαγγέλη Παυλίδη, με ελληνικά του καιρού μας και θελκτικές προσθήκες, επειδή «30 χρόνια είναι -σχεδόν- μια ζωή. Μεγαλώσαμε μαζί. Ωριμάσαμε. Συνεχίζουμε... Κλασικοί πλέον... Μα και πάντα νέοι.» Ε, ναι, καιρός να επιστρέψουμε στα κλασικά.

